

Любовь къмъ отечеството.

Отъ всички общински свръски най-милата и най драголюбната е оная която свързва всякого съ отечеството му. Безъ сумнѣніе ный обычаи родители си, сродници си и пріатели си, но любовта къмъ отечеството оскръдоточва и схваща въ себе си изобщо всичкитъ чувствования на любовтъж. Отецеството, тъй да кажж, е общата наша майка и питателка; то има нѣщо материнско въ себе си, което ни вдъхнува чувство съотвѣтно съсъ синовно благочестіе.

Любовта къмъ отечеството е врожденна, и най силната въ чловѣка любовь; защото онзи който изнурава животътъ си за доброто на отечеството си, ще каже че жртвува всичко що има за вържтъж който исповѣда, за благосъстояніето на онѣзи съ които наедно живѣе, за охолныйтъ животъ на родители си, на роднинитъ си и съ еднаж речъ на братіята си.

Отецеството има неописани и свещенны правдини връжъ прѣимуществата, добродѣлитъ, връжъ чувствата ни и връжъ всичкитъ ни изобщо дѣянія. И тъй въ което състояніе и да ся намѣрвамы, ный смы дѣйствителны войны на отечеството, и отъ това смы задължени да бдимъ всякога за него и да смы готовы въ всяко врѣме и на всякой часъ да притичвамы на помощъ и въ най-малкѣтъ му нужди. Да служи прочее нѣкой на отечеството си и на народътъ си е не само пріятно но и славно нѣщо е, а да го не навизда и да ся отрича отъ него е не само бесчестно, но е и голѣмо прѣстѣпленіе.

Когато прѣдежи да служимъ на отечеството въ каквото и да е служеніе за неговото прѣуспѣваніе, трѣба да прѣстанва между насъ всяка враждина, и да мѣлква всяка страсть. Въ служеніето на отечеството трѣба да исчезнува разницата на особенъ чловѣкъ и на особенѣ народность и мѣстность, а на попрището трѣба да излѣзватъ само граждани, сынове на единъ и той Отецъ — Отецеството. Който прѣзира отечеството си и братіята си той прѣзира самъ себеси и заслужва прѣзрѣніето на всичко чловѣчество.

И тъй най-прѣкрасното и най-правственното отъ вро-